

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
14. oktober 2003

Sag T-174/02

**Micole Wieme
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – meddelelse om ledig stilling – bedømmelse af ansøgernes
fortjenester – åbenbart urigtigt skøn – magtfordrejning«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1165

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. juli 2001, hvorved Kommissionen afviste sagsøgerens ansøgning om stillingen som kontorchef for »Juridiske Anliggender og Kontrol med Anvendelsen af EU-bestemmelserne« i Direktoratet »Generelle anliggender«, i Generaldirektoratet for »Beskatning og Toldunion«.

Udfald: Frifindelse. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – søgsmål – forudgående administrativ klage – identitet mellem genstand og grundlag – anbringender og argumenter ikke indeholdt i klagen, men snævert forbundet hermed – formaliteten – overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet – ex officio-prøvelse

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

2. Tjenestemænd – ledig stilling – besættelse ved forfremmelse eller forflyttelse – sammenlignende bedømmelse af ansøgernes fortjenester – administrationens skøn – grænser – overholdelse af betingelserne i stillingsopslaget – domstolskontrol – rækkevidde

[Tjenestemandsvedtægten, art. 29, stk. 1, litra a), og art. 45, stk. 1]

3. Tjenestemænd – søgsmål – anbringender – magtfordrejning – begreb

1. Efter reglen om overensstemmelse mellem en administrativ klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og det efterfølgende søgsmål er det en betingelse for, at sagen kan realitetsbehandles, at et anbringende, der rejses for Fællesskabets retsinstanser, forinden er blevet påberåbt under den administrative procedure, således at ansættelsesmyndigheden har været i stand til tilstrækkeligt nøjagtigt at tage stilling til de kritikpunkter, som den berørte part retter mod den anfægtede afgørelse. Selv om de påstande, som nedlægges for Fællesskabets retsinstanser, kun kan vedrøre indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan de dog uddybes for Fællesskabets retsinstanser ved anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis er anført i klagen, men som står i nøje forbindelse med den. Spørgsmålet om overensstemmelse mellem klage og søgsmål er en ufravigelig procesforudsætning, der skal prøves ex officio.

(jf. præmis 18)

Henvisning til: Retten, 29. marts 1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 8; Retten, 30. marts 1993, sag T-4/92, Vardakas mod Kommissionen, Sml. II, s. 357, præmis 16; Retten, 9. juli 1997, sag T-4/96, s. mod Domstolen, Sml. II, s. 1125, præmis 98; Retten, 3. oktober 2000, sag T-187/98, Cubero Vermurie mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 195, og II, s. 885, præmis 35.

2. Udøvelsen af det skøn, som ansættelsesmyndigheden råder over ved en udnævnelse, forudsætter en grundig gennemgang af ansøgningerne og en fuldstændig overholdelse af de krav, der indeholdes i stillingsopslaget, således at enhver ansøger, som ikke opfylder disse krav, må meddeles afslag. Stillingsopslaget udgør de retlige rammer, som ansættelsesmyndigheden har pålagt sig selv, og som den nøje skal overholde.

Ved efterprøvelsen af, om ansættelsesmyndigheden har tilsidesat grænserne for disse retlige rammer og alene har handlet i tjenestens interesse, jf. vedtægtens artikel 7, tilkommer det Retten først at undersøge, hvilke betingelser der fremgår af stillingsopslaget, og derefter vurdere, om den foretrukne ansøger opfylder disse. En sådan kontrol skal begrænses til spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden under hensyn til de betragtninger, der ligger til grund for dens vurdering, har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sin skønsmagt åbenbart fejlagtigt. Retten kan således ikke sætte sin vurdering af ansøgernes kvalifikationer i stedet for ansættelsesmyndighedens.

(jf. præmis 37 og 38)

Henvisning til: Retten, 2. oktober 1996, sag T-356/94, Vecchi mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 437, og II, s. 1251, præmis 53 og 54; Retten, 12. maj 1998, sag T-159/96, Wenk mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 193, og II, s. 593, præmis 63 og 64 og den deri nævnte retspraksis.

3. Begrebet magtfordrejning har et helt præcist indhold og sigter til det tilfælde, hvor en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil den har fået dem tillagt. En afgørelse er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at afgørelsen er truffet for at forfølge andre formål end de angivne, eller for at omgå en i vedtægten særlig fastlagt procedure til afværgelse af sådanne situationer.

(jf. præmis 70)

Henvisning til: Retten, 16. januar 2001, forenede sager T-97/99 og T-99/99, Chamier og O'Hannrachain mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 1, og II, s. 1, præmis 46.